

Радостни сълзи бликваха отъ очи, кога Петъръ Габара блънуваше, какъ първо аганце ще се обagne и ще го заведе при първа момчана унука . . .

Въ топла стая малкото пумпалче тамамъ щапука, отпуска се отъ мендеръ до мендеръ и успѣй ли да прекоси стаята безъ да падне, кога стигне до желаното мѣсто, ще изкрещи, колкото гласъ има — и въ стаята се внесе бѣло аганце.

Петъръ Габара си представляваше онази неравна борба между момчана унука, съ пълничкитѣ ржчички и кждравото аганце, което се мжчи да се изкубне изъ ржцетѣ на малкиятъ деспотъ. Боричкатъ се кждрокосиятъ паламникъ съ бѣлото аганце и Петъръ Габара ще ги гледа, ще имъ се радва и ще помага на малко унуче, кога аганце наддѣлей. Представяше си детето и аганцето едно до друго, тѣй както е гледалъ на картина младенеца Христосъ съ агнето — и омиление изпълни душа по свиденъ бащинъ домъ, где нѣкога до забрава е съзерцавалъ иконата и по невиденъ унукъ, който е радостъ и утеха на негова синъ. Па заредиха се мисли по онова, което той има да покаже на своя именикъ. Всѣки празникъ изпъкваше въ умътъ му съ своитѣ обичаи и вѣрвания . . . тѣй както той, като невръстно дете, ги е живѣлъ при своя дѣда; спомни си какъ грижливо и топло е галенъ и ученъ — и на гърди се разлѣ неизпитвана топлина. И тази топлина осмисляше живота и будѣше нови надежди.

Той се замисли върху онова, което ставаше съ него и за пръвъ пжтъ изпита каква силна връзка е кръвта. Кръвта на негова дѣда заговаряше въ него, кога се явява унуката. И както му бѣ мило миналото — тѣй ведро му се откри бждащето. Евангелскитѣ думи: „Нинѣ отпускаеши раба твоего Владико!“ сега просияха предъ негова умъ. Въ лицето на малкия Петъръ той виждаше себе си: чувствувахе себе си у него и